

ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ.

Τιμάται γρ. άργ. 2.

Τιμάται γρ. άργ. 2.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, 22 Δεκεμβρίου 1891.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις.— Ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων καὶ ἡ ἀρχὴ αὐτῆς.— Τὸ ἔτος τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.— Ὁ Ἐπιτροπος τῆς Ἰουδαίας (διήγημα τῶν Χριστουγέννων).— Ἐκδόρουμ εἰς Βαβυλῶνα.— Ποικίλα.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν ταῖς παραμοναῖς μεγάλης καὶ κοσμοσωτηρίου ἐορτῆς, ἀναμνησκούσης τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ ἀθανάτου φωτός, ὀλίγα τινα ν' ἀναγράψῃ δύναται ὁ ταπεινὸς τῶν ἡμερῶν ἡμῶν χρονολόγος, καθ' ἣν μάλιστα ὥραν ἡ Δύσις, τὴν αὐτὴν πανηγυρίσασα ἐορτὴν, μικρὰν παρέχει τροφὴν τοῖς περὶ πλείστου τὴν πολιτικὴν ἐν Εὐρώπῃ κατάστασιν ποιοῦμένοις. Καὶ ὄντως, ἡ κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην πολιτικὴ κίνησις, ἀσημαντος σχεδὸν οὔσα, περιεστράφη περὶ τὰς συζητήσεις τῆς γαλλικῆς βουλῆς καὶ περὶ τὰς ἐκχειλίσεις τοῦ πραξικοπηματικοῦ τῶν ἐν Σοφίᾳ λέβητος, τοῦ ἀπὸ τῆς 6 Σεπτεμβρίου 1885 σιδηροφοροῦσαν τὴν Εὐρώπην κρατοῦντος, καὶ τὴν εὐρυσίν τοῦ ἔργου τῶν νέων Χερόπων ἐπιβάλλοντος. Τὸ γαλλικὸν κοινοβούλιον, ἀνοικτὰς τὰς πύλας αὐτοῦ τηρῆσαν κατὰ τὰς ἐορτάς, μετὰ πολλῆς τῆς σπουδῆς ἐπεδίωξε τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἐκκρεμῶν εἰσέτι διατελούντων ζητημάτων, ὧν ἐν τοῖς πρώτοις ἀναγράφονται τὰ νομοσχέδια τῶν νέων τελωνειακῶν τιμολογίων, τὰ διὰ καταπληκτικῆς πλειονοψηφίας ἐπιψηφισθέντα, καὶ ὁ γενικὸς προϋπολογισμὸς, ὁ οὐπὼ τυχὼν ἐτι τῆς κυρώσεως τῶν ἐν Λουξεμβούργῳ καὶ ὁ ἐπιβαλὼν οὕτω τῇ κυβερνήσει νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοῦ Κοινοβουλίου τὴν χρῆσιν ἐνὸς προσωρινοῦ δωδεκατημορίου. Ἐν ταῖς διεξαχθεῖσαις συζητήσεσιν ἡ κυβερνήσις προσέκρουσε κατὰ μεγάλης ἀντιπολιτεύσεως, ἀλλ' ἐν τέλει κατώρθωσε νὰ υπερπηδήσῃ τὰς παρεμβληθείσας αὐτῇ μεγάλας δυσχερείας καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον, ὅπερ ἀπὸ διετίας καὶ ἐπέκεινα μετὰ τῆς αὐτῆς διεξάγει ἐπιτυχίας. Οὐχὶ ὀλιγώτερον σπουδαῖα ἦσαν τὰ ἐν Σοφίᾳ, ὅπου νέα κατηνέχθησαν κατὰ τοῦ συμβουλίου τῆς 13 ἰουλίου τραύματα διὰ τε τοῦ περὶ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης θεσπίσματος καὶ διὰ τῆς ἐξώσεως τοῦ γάλλου ὑπνκόου κ. Σαδοῦρν. Οἱ περὶ τὸν κ. Σταμπούλφ

δὲν ἀνέχονται τὴν γλῶσσαν τοῦ Μεθοδίου καὶ τοῦ Κυρίλλου, οἵτινες, ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἀλφαβήτου τὰ τῆς βουλγαρικῆς στοιχεῖα λαβόντες, ἔγνωσαν νὰ μεταδώσωσι τὰ νάματα τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὰς ἀτέγκτους ὁρδὰς τοῦ Κρούμου καὶ νὰ ἐκπολιτίσωσι τοὺς ἐν τρώγλαις καὶ σπηλαίοις τότε οἰκοῦντας, νῦν δὲ ἥκιστα ἐν ταῖς ἐστίαις αὐτῶν ἀνεχομένους τοὺς ἀποτολμῶντας νὰ διαφωτίσωσι τὴν Δύσιν περὶ τῶν μαμμοθρέπτων αὐτῆς, τὴν Δύσιν ἥτις ἀταράχως ὄλωσεν καὶ μετ' ἀπαθείας προσβλέπει εἰς τὴν διαιώνισιν καὶ καθιέρωσιν τοῦ τῶν συνθηκῶν ἀνατρεπτικοῦ ἔργου τῶν ἐν τῇ πρωτενοῦσῃ τῆς νεοτενχοῦς ἡγεμονίας κυβερνητῶν, καίτοι ἀλλοίων ὄλωσεν ἡγετο αἰσθημάτων ὅτε ἕτεροι λαοί, τῶν δικαίων αὐτῶν ὑπεραμνόμενοι, ἔβλεπον ἑαυτοὺς περιεχομένους εἰς τὴν θέσιν τοῦ Προμηθέως δεσμώτου καὶ περιβαλλομένου διὰ τῶν ξυλίνων τειχῶν, εἰς ἃ τὴν τῆς πατρίδος σωτηρίαν ἀνεζήτησε ὁ μέγας τῆς Σαλαμῖνος νικητής. Ὡσαύτως ἡ μεγάλη ἐν Εὐρώπῃ δημοκρατία βλέπει ἑαυτὴν παραγκωνιζομένην ἐν τῷ ζητήματι τῆς ἰκανοποιήσεως αὐτῆς, καὶ οἱ θερμοὶ τῶν ἐν Σοφίᾳ συνήγοροι ἐξήντησαν ἅπαν τὸ τῆς σοφιστείας αὐτῶν λεξιλόγιον ὅπως τὸ μὲν διαπιστώσωσιν ὅτι ἐν τῇ ἐξορίᾳ τοῦ κ. Σαδοῦρν οὐδὲν τὸ ἀντιβαῖνον εἰς τὰς διεθνεῖς συνθήκας ὑπάρχει, τὸ δὲ ὅπως καὶ αὐτῆς ἐκτοξεύσωσιν τὸν κατὰ τῆς Ρωσίας ἰὸν διὰ τῆς ἀνασκαλεύσεως τοῦ ζητήματος τοῦ Βατούμ. Ἡ ἰταμὴ τῶν ἐν Βιέννῃ καὶ Πέστη ἰδίᾳ γλῶσσα ἐξῆψε τὴν ὀργὴν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τῶν ἐν Ρωσίᾳ κυριωτέρων ὀργάνων, ἅπερ μετὰ πολλῆς τῆς τέχνης καὶ δι' ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων ἀνέτρεψαν τοὺς παραλογισμοὺς τῶν θερμοῦ τῶν Βουλγάρων συνηγῶρων καὶ ὑπεδίλωσαν ὅτι ἡ μεγάλη πρὸς τοῦτοις ἀνοχὴ οὐδὲν τὸ ἀγαθὸν συνεπάγεται, οὐδὲ παγιοῖ τὸ μετὰ τοσοῦτου στόμφου διατυμπαζόμενον ἔργον τῆς περιφρουρήσεως τῆς γενικῆς ἐν Εὐρώπῃ ἡσυχίας καὶ εἰρήνης διὰ τῆς συσφιγξέως τῶν συμμαχικῶν δεσμῶν καὶ τῆς ἐνισχύσεως τούτων διὰ τῆς ἐμπορικῆς ἀλληλεγγύης. Ἡ τῶν ἡμεπισήμων ρωσικῶν φύλλων ὀριμεῖα ἀλλὰ καὶ λογικὴ γλῶσσα τοσοῦτω μᾶλλον ἐπεβάλλετο ὅσῳ οἱ τὰς ἰδέας τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ τῆς δυναδικῆς μοναρχίας ἐξυπηρετοῦντες δημοσιογράφοι δὲν ἀποκνοῦσιν ἐν τῇ κατὰ τῆς Ρωσίας ἔχθρα καὶ νὰ ἐποικοδομήσωσιν ἐπὶ ἀμμοδῶν βάσεων διάφορα σχέδια τῶν ἐν τῇ ἀχανεῖ ταύτῃ αὐτοκρατορίᾳ πολεμίων τῆς ἐσωτερικῆς τάξεως· ἀλλ' ἡ κυβερνήσις τοῦ τσάρου, κωφεύουσα εἰς τὰ φληναφήματα τῶν ἐν Βιέννῃ καὶ Πέστη κυριωτέρων ὀργάνων καὶ εἰς τὰς ἀντεγκλήσεις

τῶν ἐν ταῖς πρωτευούσαις ταύταις πολιτικῶν, περὶ δύο τινὰ τὴν προσοχὴν αὐτῆς συγκεντροῖ: περὶ τὴν ἐπούλωσιν τῶν ἐκ τῆς σιτοδίας ἐπιγενομένων πληγῶν τῷ λαῷ μεσημβρινῶν τινῶν ἐπαρχιῶν καὶ περὶ τὴν ἀναπλήρωσιν πάσης ἐν τῇ στρατιωτικῇ ἀνοργανώσει τοῦ κράτους ἐλλείψεως. Ὑπὸ τὴν τελευταίαν ταύτην ἐποψὴν οἱ ἐν Πετρούπολει καὶ τοῖς κυριώτεροις στρατιωτικοῖς κυβερνεῖσι ἀνώτεροι κύκλοι μετὰ μεγάλης ἀνθαμιλλῶνται φιλοπατρίας καὶ ἀγωνίζονται νὰ ὑπερακοντίσωσιν ἀλλήλους ἐν τῇ ὑποδείξει τῶν ληπτέων μέτρων πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς τοῦ κράτους ἀμύνης· ἰδίᾳ μετὰ τὴν συνομιλοῦσαν τῶν ἐμπορικῶν συνθηκῶν ἢ ἀμιλλα αὕτη ἐπετάθη συνεπείᾳ τῶν ἐξ αὐτῶν ἀπορροεουσῶν πολιτικῶν συνεπειῶν, ἃς ὑπέδειξε μὲν ὁ γερμανὸς ἀρχιγραμματεὺς ἐν τῷ περιπύστῳ αὐτοῦ λόγῳ κατὰ τὴν ἐν τῇ Λευκῇ αἰθούσῃ συζήτησιν τῶν συμβολαίων τούτων, διετράνωσε δ' ὁ κόμης Καλνόκης ἐν ταῖς ἀντιπροσωπείαις, καὶ ἐτεκμηρίωσεν ἐν τῇ τῆς Πέστης βουλῇ τῶν προκρίτων ὁ εἰσηγητὴς τῆς σχετικῆς ἐκθέσεως κόμης Τσεγενύης. Οὗτος, ὑποδεικνύων τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποδοχῆς τῶν ἐμπορικῶν συμβολαίων κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης δευτέρας, οὐ μόνον ἐπέμεινεν εἰς τὰς οἰκονομικὰς ὠφελείας τῶν συμβαλλομένων κρατῶν, ἀπερ, εἶπε, συνάψαντα παραπλησίας σχέσεις καὶ πρὸς ἕτερα κράτη, νικηφόρος δύνανται ν' ἀντιμετωπίσωσι τὸν ἐκ τῆς βορείου Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ρωσίας ἀνταγωνισμόν, ἀλλὰ καὶ ἐξῆρε τὴν πολιτικὴν σημασίαν, τὴν ἐνυπάρχουσαν ἐν τῇ συσφίξει τῶν τελωνειακῶν δεσμῶν. Οἱ ἐκφερόμενοι ὑπαιγιμοὶ δικαίως θορυβοῦσι τοὺς ἐν Ρωσίᾳ, ὅπου ὁτὲ μὲν σκέψις γίνεται ἐν ἐκτάκτοις διαβουλίαις σπουδαίων ἀξιοματικῶν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ στρατηγοῦ Γούρκου περὶ μεταρρυθμίσεων εἰς τὸ ὑψιστάμενον σύστημα τοῦ ἐξοπλισμοῦ, ἐξ οὗ καὶ οἱ ἐν Βερολίνῳ ἐξάγουσιν ὅτι ἡ μεγάλη τοῦ Βορρᾶ δύναμις ἀνέτοιμος ἔσται πρὸς πόλεμον πρὸ τοῦ 1894, ὁτὲ δὲ σχεδιάζεται μείζων ἐνίσχυσις τῶν παραμεθορίων φρουρῶν. Ἐντεῦθεν ἐπεταὶ ὅτι ἡ κυβέρνησις Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ', περὶ ἄλλα σπουδαιότερα ἀσχολουμένη, βύει τὰ ὅσα εἰς τοὺς κρωγμοὺς τῶν ἐν ταῖς πρωτευούσαις τῶν δύο ὁμόρων αὐτοκρατοριῶν, ὅπου ἡ κυριώτερα προσοχὴ ἔδει νὰ στρέφηται μᾶλλον περὶ τὰ ἐσωτερικὰ πράγματα ἢ περὶ τοῦ πῶς δύνανται νὰ χολωθῆ ἡ Ρωσία καὶ νὰ προκληθῆ ἢ συμπαθῶς ταύτη ἔχουσα Γαλλία. Τῇ ἀληθείᾳ ἐν ἀμφοτέροις ταῖς αὐτοκρατορίαις τῆς μέσης Εὐρώπης ἡ ἐσωτερικὴ κατάστασις πολλοὺς τοὺς ἐνδοιασμοὺς προκαλεῖ καὶ παρέχει φόβους μὴ τὰ πράγματα ἐτι μᾶλλον δεινωθῶσιν.

Ἐν Γερμανίᾳ ὁ σοσιαλισμὸς πολλὰς ποιεῖται προόδους παρὰ τὰς ἀπειλὰς τῶν ἐν τοῖς πράγμασι, τὰς προβάσας μέχρι καὶ τοῦ ὑποδείξει τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων καὶ κατ' αὐτῶν ἐτι τῶν συγγενῶν, προσλαμβάνει δὲ νῦν ἐπικύρους καὶ τοὺς ἐργασίαν αἰτοῦντας, ὧν τὰς δικαίας πολλακίς ἀξιώσεις μετὰ πολλῆς τῆς εὐθυκρισίας ὑπερασπίζει τὸ νέον ὄργανον τῶν σοσιαλιστῶν· ἐν Αὐστροουγγαρία ὁ φυλετισμὸς προσλαμβάνει μείζονας διαστάσεις καὶ ἐπὶ τῇ ταραχῇ, τῇ προκυψάσῃ ἐκ τῶν λόγων τοῦ κ. Γρέγγρ, ὧν τὴν σοβαρότητα ἀνομολογοῦσι τὰ ἐγκριτώτερα τῶν ὀργάνων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου, πολλὰ ἐκδηλοῦνται ὑπόνοιαι μὴ σοβαρότερον τεθῆ ἐπὶ τοῦ τάπτος τὸ μόλις παρασιωπηθὲν ζήτημα τῆς μεταβολῆς τῆς δυναδικῆς μοναρχίας εἰς τριαδικὴν καὶ τῆς ἀνατροπῆς τοῦ μετὰ τῆς Οὐγγαρίας συμβιβασμοῦ. Αἰ-ἀσήμαντοι διαμαρτυρίαι ἐνίων παλαιοσέχων μικρὸν καθησυχάζουσι τὴν κυβέρνησιν, πτοουμένην μὴ τὸ κόμμα τῶν Νεοσέχων

ἐπιμείνη, εἰς τὴν στέλιν τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ διὰ τοῦ στέμματος τῶν Βενσεσλάς καὶ Ἰαγγελόνων. Τὸ ἀρξάμενον ἰδίᾳ ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ γερμανοστρατικῶν συνδυασμοῦ κίνημα μικρὸν καταστέλλεται διὰ τῶν λαβανομένων μέτρων παρὰ τῆς κυβερνήσεως, καὶ μάτην τὰ κυβερνητικὰ ὄργανα ἐπαναλαμβάνουσι τὰ ὅλως τετριμμένα ἐπιχειρήματα, καθ' ἃ οἱ Τσέχοι εὐρείας ἀπολαύουσιν ἐλευθερίας ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει τῶν τέκνων αὐτῶν, ἐν τῇ διοικήσει τῶν τῆς ἰδίας χώρας, ἐν τῇ διευθετήσει τέλος τῶν ἐαυτῶν κατὰ τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος. Ἀλλὰ καὶ ἐν Οὐγγαρία τὸ φυλετικὸν κίνημα, ὅπερ κυρίως στρέφεται οὐχὶ κατὰ τῶν Τσέχων ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ τῆς Αὐστρίας, προσλαμβάνει διαστάσεις καὶ ὁ ἐκ τούτου φόβος συνετέλεσεν ἀρκούντως εἰς τὸ περὶ διαλύσεως τῆς οὐγγρικῆς βουλῆς μέτρον τοῦ κόμπος Τσάπαρν.

Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ὡς καὶ ἕτερα δευτερεύοντα γεγονότα, οἷα ἢ ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκλογικὴ κίνησις, τὰ ἐν Ἰταλίᾳ οἰκονομικὰ, ἢ ἐν Ρουμανίᾳ ὑπουργικὴ τροποποίησις, αἱ ἐν Σερβίᾳ δημοτικαὶ ἐκλογαί, αἱ ἐν Ἑλλάδι χωλαίνουσαι βουλευτικαὶ ἐργασίαι, ἢ ἐν Σουηδίᾳ καὶ Νορβηγίᾳ πάλιν ἐν τῷ ζήτηματι τῆς ἀντιπροσωπείας τῶν δύο τούτων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἢ δεινῶσις τῆς πρὸς τὴν Χιλὴν διαφωνίας τῆς ἐν Οὐασινγκτῶν κυβερνήσεως, ἢ νέα διατάραξις τῶν ἐν Βραζιλίᾳ, αἱ διαθρυλλούμεναι συμφωνίαι Ἀγγλίας καὶ Οὐρανίου κράτους ἐναντίον τῆς Ρωσίας, ἐν δευτέρᾳ ὅλως τίθενται μοῖρα καὶ ὁ ἕλλην ἀναγνώστης κρεῖσσον ἠγεῖται νὰ ἐντροφήσῃ μᾶλλον εἰς τὸ ἀναγνωσθὲν σήμερον ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐκκλησίας γενέσιον τοῦ ἐνανθρωπήσαντος καί, μεταρσιούμενος, ν' ἀναπολήσῃ τὸν ἀρχαῖον αὐτοῦ πολιτισμόν, τὸν προπαρασκευάσαντα διὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου τὴν μετάδοσιν τῶν θείων τοῦ Μεσσίου διδαγμάτων ἐν τῇ θεσπεσίῳ τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ Πλάτωνος γλώσσῃ. Διὰ τοῦ πολιτισμοῦ τούτου Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας ἀνεστίλου μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλένης τὴν Ὀρθοδοξίαν κατέποῦλου τὰς πληγὰς, ὅσας οἱ νέοι Ἡρῶδοι, τὸν βασιλέα τῆς Γαλλογαίας μιμούμενοι φοβερά, κατήνεγκον τραύματα κατ' ἐκείνης, ὅτι τὸ μὲν ἐνόμιζον ὅτι ἀνέτρεπε τὴν ἐαυτῶν θέσιν ἢ νέα διδασκαλία τὸ δὲ ὅτι ἀνεύρισκον ἐν τῷ διωγμῷ τῶν ἀθλητῶν αὐτῆς τοὺς μάρτυρας, οὗς ὁ τῆς Γαλλογαίας τετράρχης ἀνεύρισκον ἐν τῇ ἀναιρέσει τῶν ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω παίδων ἵνα πληρωθῆ τὸ ρηθὲν διὰ τοῦ Ἱερμίου τοῦ προφήτου «φῶν ἢ ἐν Ραμᾷ ἠκούσθη: θρήνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὄδυρμὸς πολὺς». Διὰ τοῦ πολιτισμοῦ τούτου ὁ νεώτερος ἕλλην, τὴν νέαν Βηθλεὲμ φεύγων, ἐκόμιζεν ὡς οἱ μάγοι τῆς Ἀνατολῆς τὴν δάδα τοῦ μεγαλοουργοῦ αὐτοῦ πνεύματος εἰς τὴν Δύσιν. ἐπαιδαγώγει αὐτὴν δεόντως καὶ προπαρασκεύαζε τὴν θρησκευτικὴν Μεταρρυθμίσιν, τὴν ἀπολυτρώσαν τὴν διάνοιαν ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῆς ἱεροκρατίας, καὶ διὰ τῶν Χρυσολωρᾶ, τῶν Λασκάρων καὶ λοιπῶν μετελαμπάδευε τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν πνεῦμα, ἐφ' οὗ ὁ νῦν τῆς Εὐρώπης πολιτισμὸς ἐδράζεται, ὡς ποτε οἱ πρόγονοι αὐτοῦ νέαν ἐδίδουσαν μορφήν εἰς τὸν ρωμαϊκὸν πολιτισμόν μετὰ τὴν πτώσιν τῆς πρώτης Κορίνθου καὶ προπαρασκεύαζον τοὺς μνηστὰς τοῦ Ὀμήρου, τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ Δημοσθένους. Ταῦτα ἀναπολῶν ὁ ἕλλην ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῆς πολιτικῆς τύρβης καὶ ἐν ταῖς παραμοναῖς μεγάλης ἐορτῆς παρασκευάζεται νὰ συμπάλῃ μετὰ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας τὸν ἕμνον τῶν Ἀγγέλων «δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».